

Kovács Géza

Illés halálos keserősége és Isten gyógyító kegyelme

1Kir 19,1–8.15–18

Daniele da Volterra: Illés próféta a Hóreb hegyen

Az előző napon Illés imájára tűz szállt alá az égből, és megemésztette az oltárra tett áldozatot. Amikor látta ezt az egész nép, arcra esett és azt kiáltotta: „*Az Úr az Isten, az Úr az Isten!*” Illés pedig lemészárolta Baal valamennyi prófétáját, majd újabb imájára három és fél év szárazsága után megereedt az eső. Ezzel – többéves bujdosás és sok imádság után – hatalmas győzelem adatott a prófétának.

Most pedig azt látjuk, hogy összeroppant, halálosan megkeseredett, csüggedésben elesett emberként menekül, hogy mentse az életét. Mi történt Illéssel? Tegnap bátran kiállt a sokaság elé, és tudta, hogy győzni fog. Ma egy asszony üzenete nyomán fél és remeg. Tegnap az imája után tűz lángolt és eső zuhogott, ma azt mondja: nincs tovább értelme az életemnek. Tegnap hatalmas diadal kísérte szolgálatát, ma, ha megkérdezzük, azt mondja: meg akarok halni, vége mindennek!

Feddeni szeretnénk Illést. Ma nem ugyanaz az Úr az Isten, mint tegnap volt? Hogy lehet egy éjszakán az öröm csúcsáról a fájdalom ilyen mélységébe zuhanni? – Ember volt Illés. Hozzánk hasonló ember. Rá kellett jönnie, hogy a tegnapi győzelem valóságos volt ugyan, de nem változtatta meg a világot. Aháb, a király nem változott meg. Jezábel – a király nagyhatalmú feleségeként – maradt a trónon a bálványimádás aktív támogatójaként. Tegnap csoda történt, az eső különösen jól jött, de az emberek lelkesedése mára elszállt, a sátán erői nem vonultak vissza. Isten hatalmasan bizonyosságot tett Illés mellett, meghallgatta imáját, most mégis menekülnie kell, hogy mentse az életét.

Három és fél évig Illés egyedül bujkált, majd Isten nevében bátorsággal állt a király elé. Talán joggal remélte, hogy az oltárra lecsapó tűz, a nép Isten felé forduló kiáltása, az imájára megérkező eső Izrael egész lakosságát igaz megtérésre készíteti. Nem így történt. Most úgy látja: értelmét veszítette sok imája, reménykedése, bátor kiállása: egyedül maradt. Az eredmény, a győzelem bátorra tesz és friss erőben tart. A kudarc, a csőd, az eredménytelenség elfáraszt és megkeserít. Így vagyunk ezzel valamennyien. Amíg van cél és reménység arra, hogy azt sikerül elérni, megvalósítani, addig önmegtagadó odaszánással és bátorsággal végezzük a ránk háruló feladatokat. De ha csalódással kell látnunk, hogy értelmét veszítette a küzdelmünk, sőt még az életünk is veszélybe került: Illéssel együtt mi is a keserőség mély szakadékába hullunk.

A kérdés: igaza volt-e Illésnek, amikor ilyen halálosan megkeseredett? Tényleg ennyire céltalanná és eredménytelené vált az élete? Az igazság az, hogy Illést eddig sem az eredmények és győzelmek tartották szilárd hitben, reménységben és bátorságban, hanem az Istennel ápoltt szoros kapcsolata! Az tette most Illést keserűvé és csalódottá, hogy ez a kapcsolata megszakadt, megtört Istennel. Átmenetileg elvesztette a hitbeli látását, szellemi vakságba jutott. Nem igaz, hogy eredménytelen volt Illés eddigi szolgálata, csak Illés nem látta az eredményt. Nem arról volt szó, hogy Istennek nincs további célja az életével, hanem arról, hogy Illés nem látta ezt a célt. Reánk vonatkozóan is igaz ez! Akkor önt el a csüggedés és keserőség, amikor az Istennel való szoros kapcsolat hiánya miatt zavar keletkezik a látásunkban. Szellemi vakságunk

miatt nem látjuk Isten tervét, akaratát, vagy akár az eddigi munkánk eredményét. Amíg Illés Istennel szoros kapcsolatban egészen kiszolgáltatta életét az ő uralma alá: látta a célt és csodálatosan tapasztalta Isten gondviselését, áldását. Eddig is ellensége volt Jezábel, de Illés Isten védelmében biztonságban érezte magát, és csodás győzelmekben volt része. Most levette tekintetét az Úrról, és menekült: saját maga került a középpontba. Aki eddig Istenre nézett, vele járt és megszokta, hogy Isten vezeti őt, annak nagyon nehéz, kétségbeejtő és iszonyúan fásztó egyedül járnia. Amíg másokért élsz és szolgálsz, ez felemelő örömet jelent számodra, amikor önmagad körül kezd forogni az életed, egy kimerítő, fásztó spirálba kerülsz, amelyből nagyon nehéz kiemelkedni. Olyan mocsár ez, amelyből nem tudod önmagadat kiemelni.

Illés a Hóreb hegyen

Illés leült egy rekettyebokor alá és a halálát kívánta. Aztán mély álomba merült. És akkor megjelent az Isten angyala: ételt és italt vitt neki. Illés lemondott Istentől, a saját jövőjéről és az egész életéről, de Isten nem mondott le Illésről, sőt terve volt vele. Isten utánament a menekülő Illésnek: elküldte angyalát, hogy meggyógyítsa őt. Csodálatos Istennek ez a figyelmes és irgalmas szeretete! Jó tudni, hogy Isten minden emberre – reánk is – hasonlóan odafigyel. Különösen az övéire és azokra, akik lélekben megsérültek és megfáradtak. Jézus azt mondta: „*Nektek még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva. Ne féljeteek tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok.*” (Mt 10,30–31)

Kedves és tanulságos, hogy Isten Illést először fizikailag állítja talpra. Különleges, testi erejét helyreállító ételt és italt küld számára, és engedi, hogy kipihenje magát. Isten ismeri és megérti a mi földi, testi problémáinkat és hiányainkat, van elegendő hatalma és szeretete ahhoz, hogy a földi életünk nyomorúságaiból kiemeljen. Arra is rámutat ez a gondoskodó isteni szeretet, hogy a bajba, testi, anyagi nehézségekbe került ember számára nem elég az, ha szép szavakkal lelki vigasztalást nyújtunk. Földi életének súlyos terheiben is – bölcsen és megfelelő módon – segítséget kell nyújtanunk!

Az is figyelemre méltó, hogy Isten – miután fizikailag megerősítette – elküldi Illést egy „erején felüli, hosszú útra”, a Hórebbe. Arra a szent helyre, ahol Isten valamikor megjelent

népe számára, és (Mózes közreműködésével) szövetséget kötött Izraellel. Isten megmutat és rendel egy helyet, ahol beszélni fog Illéssel és helyreállítja sérülését, teljesen meggyógyítja őt. Isten nem változott. Ma is ezt teszi. Van számodra is egy hely, ahol Isten meg akar és meg tud gyógyítani. Talán lélekben és hit által a Golgotát kell felkeresned, ahol Jézus vére megtisztít a megvallott bűneidről. Lehet, hogy egy gyülekezet az a hely, vagy Istennek egy embere az a személy, aki által szól hozzád az Úr, és gyógyulásra találsz. Isten felszólít ma és megerősít arra, hogy találd meg a gyógyulásod helyét.

A Hórebbe kiöntötte szívét Illés az Úr előtt, Isten pedig válaszolt neki. Először is közölte vele, hogy nem volt hiábavaló az eddigi szolgálata. „...*meghagyok Izraelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden szájat, amely nem csókolta meg azt*” (18. v.) – mondta az Úr. Nem az egész nép tért meg, de egy jelentős számú közösség élő hitre jutott. Bennük örvendezz, Illés! Isten választott népe mindig kicsiny nyáj volt akkor is, ma is, de ők új teremtés részesei és a menny örökösei, testük a Szentlélek temploma. Találd meg a helyedet a kihívottak közösségében, a Krisztus élő testében, és légy ennek a testnek nemcsak hűséges tagja, hanem építője is!

Isten a Hórebbe megvigasztalta és meggyógyította Illést, és kitérte előtte a jövő kapuját. Komoly küldetésben fontos feladatokat bízott rá. Királyokat és prófétát kellett felkennie, vagyis szolgálatba állítania. Nem tette félre őt Isten, sőt kitüntetett szolgálatok vártak még rá. Hosszú utat kellett megtennie azért, hogy visszataláljon Isten közelségébe, hallja és értse a szavát, és a Lélek erejében újra végezze a prófétai küldetését. De megértte! Isten ma is megértő szeretettel látja csüggedéseinket, a kudarcok miatt vergődő szívünk keserűségét. Itt van és kész helyreállítani, meggyógyítani. Keressük és találjuk meg a helyét és a módját annak, ahogyan az Istennel való személyes közösségben gyógyulást nyerve új feladatok betöltésére tesz alkalmassá az Úr!

Mózes hegye, ahova Isten irányította Illést (Jebel Musa)